

דבקות בעצמות הבורא

**וְהָיָה כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ
נִזְלָה וִירֻשָׁתָהּ וַיֵּשְׁבְתָּ בָּהּ: וְלִקְחֹתָ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי
הָאֲדָמָה וְכו': (דברים כ"ו א'-ב')**

וברש"י: מראשית. (ביכורים פ"ג) אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה כורך עליה גמי לסימן ואומר הרי זה בכורים:

[א] איתא בכתבי הגר"א ז"ל, דמצוות ביכורים מרמזת על סוד הגאולה העתידה, דהנה הנביא אומר (ישעיה ט כב): הקמן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה. והנה נודע כי שיעור הפרשת ביכורים, מדאורייתא הוא אחד מאלף (חולין קלז ע"ב), וחכמים תיקנו שצריך שיפריש אחד משישים. וזה בחי' פרצוף זעיר אנפין המרמז לשישים דהוא כלול מו' קצוות, כ"א כלול מעשר, והוא בחינת הקמן, דז"א נקרא קמן (ע"ח שער כ"ה ה'), והוא יהיה לאלף, היינו שיתעלה לבחי' הכתר הרמוז במספר אלף (עיין פרדס רימונים שער י"ד פ"ב). וע"י שמכירים ויודעים לקשר ולחבר את בחי' השיעור דרבנן שהוא א' משישים בחי' ז"א, לבחינת השיעור מדאורייתא שהוא א' מאלף בבחי' הכתר, ע"י זה זוכים לבחי' אני הוי"ה בעיתה אחישנה, היינו לעורר בוא הגאולה השלימה.

ובספר ישמח משה על הכתוב (דברים יא) ארץ אשר ה' אלקיך דרש אתה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, מבאר שבכל ראשית שנה אומר הרבש"ע: 'השנה', היינו שבזאת השנה נזכה כבר לראות בעינינו זריחת אור הגאולה השלמה, ו'עד אחרית'—ר"ל כשמגיע סוף השנה אזי רואים שהוא רק אחרית 'שנה' היינו שנה פשוטה ככל השנים ועדיין לא נגאלנו, ברם האיך זוכים שבאמת בשנה זו תהיה הגאולה, וע"ז אומר הכתוב שיש דרך ומהלך לזכות לעורר ביאת הגאולה, והוא בבחי' ביאת הגאולה בבחי' הקמן יהיה לאלף, היינו שצריך לעורר הז"א שיגיע לבחי' אלף, סוד הכתר כנ"ל, והוא האור של משיח צדקינו. והצעיר לגוי עצום, היינו שיש דרך להגיע לדבקות בעצמות הבורא יתברך. ועי"כ, אני הוי"ה בעיתה אחישנה, היינו שע"י שנדע את הסוד האיך לעורר בחי' הז"א שיעלה ויבוא אל פרצוף הכתר, בכך נזכה להביא לימות המשיח ב"ב.

[ב] דהנה איתא בכתבי האריז"ל (שער הכוונות פרק ג מדרושי ר"ה),

דביום א' דראש השנה עיקר העבודה היא בפרצוף לאה, דהוא בבחי' דינא קשיא, וביום הב' של ר"ה העבודה היא בפרצוף רחל שבבחי' דינא רפיא, והנה פרצוף לאה הוא בבחי' אורו של משיח בן דוד, ופרצוף רחל הוא בבחי' האור דמשיח בן יוסף, וביאר האריז"ל שבאמת העבודה בפרצוף לאה אינה רק ביום א' דר"ה, אלא גם ביום ב', דעיקר הייחודים נעשים בבחי' לאה, וביאור הדברים דהנה בימות החול ישנם ב' פרצופים רחל ולאה, ולאה עומדת למעלה מרחל (עיין ע"ח שער לאה ורחל), ובשבת קודש רחל גודלת ותופסת מקומה של לאה, היינו דבשבת קודש מתגלה בעיקר בחי' משיח בן יוסף (שהוא בחי' רחל כנ"ל), ומאידך גיסא אנו יודעים שהקב"ה בחר בדוד וזרעו אחריו כמו שכתוב (תהלים פ"ט): אחת נשבעתי בקדשי אם לדוד אכזב זרעו לעולם יהיה וכסאו כשמש נגדי. היינו, דמצד א' בחר הקב"ה בבחינת דוד, ומאידך גיסא בשבת קודש שהוא תכלית הקדושה ותכלית עבודת היהודי חזינן דהעיקר הוא בחינת רחל בסוד האור של משיח בן יוסף.

ג] והענין הוא דבימי הרחמים והסליחות, כל איש יהודי רוצה לשוב בתשובת אמת אל אביו שבשמים, ואזי מאיר לכל אחד ואחד בחי' המוחין שעל ידם הוא עובד את קונו, ויש שלפעמים מאיר ליהודי בחי' מוחין דנשמה שהם מוחין דבינה, דהנה כתוב בתורה הק' (דברים כ"ח) דכל הקללות באות ר"ל, תחת אשר לא

עבדת את ה' אלוקיך בשמחה וטוב לבב מרוב כל, דהש"י רוצה שבני ישראל יתענגו על אורו, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ט): ישמח ישראל בעושי בני ציון יגילו במלכם. אך השמחה והתענוג האמיתי הם השמחה באור עצמות המלך בבחי' אור הכתר, והכתוב אומר (במדבר יח): ועבד הלוי הוא, היינו שהשמחה והתענוג בעצמות המלך בחי' הוא, מתפשט עד בחי' הלוי שהוא בחינת בינה (עיין פע"ח שער השבת כ"ב), דבבינה יש הרגשה של דבקות בעצמות המלך, אמנם לא באופן של תענוג בעצמות המלך כבבחי' אור הכתר, אך גם בבחי' הבינה שייד להרגיש בבחי' עצמות המלך, דבינה היא בסוד מוחין דנשמה, אשר הם מוחין המאירים בימות החול שאז ישנם ב' סוגי עבודות. האחת – שמרגישים את אור וזיו חיות הש"י בכל קיום תורה ומצוות בבחינת רחל שאורה מגולה, בבחי' חיצונית. והשניה, שאינו מרגיש בהדיא אור ותענוג מקיום התורה והמצוות, אלא מרגיש את בחי' הפנימיות, בחי' לאה, דעל אף שאורה מכוסה עם כל זאת היא מקושרת בפנימיותה לעצמות המלך.

והנה לעיתים יהודי מרגיש בנפשו בשעה שאומר הסליחות והתפילות, אור גדול והתעוררות עצומה אל הש"י, והוא בסוד פרצוף רחל שאורה מגולה, אך לפעמים האור מכוסה ואינו מרגיש בנפשו שום התעוררות דקדושה, וזה בחי' המוחין דנשמה, ואז עבודתו היא לעורר את

בחינת לאה, היינו שצריך לידע שבכל תיבה ותיבה שמתפלל מתקשר בפנימיות עצמות המלך בסוד "ועבד הלוי הוא" כנ"ל, דלוי הוא בבחינת לאה, היינו דכאשר מרגישים בחי אורות מכוסים, אזי יכולים לעורר את בחי התקשרות העצם, כי הכתר מתפשט עד לאה, וכאשר עובר את בוראו בבחי' לאה הוא מעורר הקשר העצמי שיש לו (ולכל יהודי באשר הוא) עם הבורא ית', ואל יחשוב חלילה בדעתו שכאשר מרגיש שהאור חתום וסתום מעימו, אזי תפילתו אינה נחשבת לתפילה אמיתית וראויה, אלא אדרבה בשעה שלא מרגיש בנפשו האור כי טוב, יידע דעכשיו בא ומאיר האור של בחי' לאה שהיא מכוסה ונעלמת, ודרכו צריך לעורר סוד ההתקשרות דבחי' העצם לבורא, והוא כלל ויסוד מעיקרי התשובה, דיכול האדם להיות מקושר לבורא ית' בכל זמן ובחי', בין כשנמצא בבחינת רחל ובין בבחינת לאה. וייתכן דרך לאה להגיע לבחי' ועבד הלוי הוא, היינו לבחי' עתיק שהוא אור התענוג דבחי' העצם, ולכן בשעה שנסתר ממנו האור, צריך היהודי לידע דדייקא באותה שעה הש"י מלמדו את בחי' ייחוד לאה שהוא ייחוד בבחי' עצם, ועולה הלוי לבחי' הוא, עד שזוכה להתענג על עצמות אלוקותו ית"ש למעלה מכל השגה ורעיון.

ד' וזה בחי' דוד מלך ישראל חי וקיים, דהנה בשבת קודש רחל עולה ותופסת מקום לאה, היינו דבשבת

מתגלה בחי' רחל בשלמות בבחי' התענוג בסוד החכמה, אך עיקר בחי' התענוג היא דייקא במקום לאה, שהוא תענוג של בחי' 'עצם'. אמנם בימות החול במקום שנמצא ומאיר האור של רחל, אזי אינו מאיר האור של לאה, ובמקום שנמצא בחי' לאה אין מאיר האור של רחל, כי בימות החול פעמים יהודי חש בנפשו אור זך וערב בגילוי בבחינת רחל, ולפעמים מרגיש שהאור מכוסה ונעלם מעימו בבחינת לאה, ותכלית הכל לבוא ולהגיע להאור דשבת קודש, דשבת קודש שרשו בעתיקא סתימאה שבבחי' תענוג עצם, בסוד הכתוב (ישעיה נ"ח): אז תתענג על ה', ודרשו רבותינו ז"ל (שבת קי"ח ע"א) שזה הכתוב נאמר על שבת, וזה עיקר רצון הבורא ית', אשר בחר בדוד המלך וזרעו אחריו, דמדרגת דוד היא בחי' תענוג של עצם, דבשבת קודש מתגלה האור דבחי' מוחין דחיה שהוא חכמה, וכבר בתפילת מוסף מתגלים הכתרים של או"א עילאין שהם תחילת גילוי האור שמגלה לבחי' העצם, ובמנחה דשבת מתגלה התענוג של בחי' עצם ממש (בבחי' היחידה שהיא מדרגת הכתר המתגלה במנחה דשב"ק, כאשר ז"א עולה למקום אריך שהוא כתר, בסוד 'הקטן יהיה לאלף' וכנ"ל), והוא בסוד השלמות דמתן תורה בבחי' לוחות הראשונות, בסוד ישמח ישראל בעושיו בני ציון יגילו במלכם.

ואע"פ שעיקר העבודה בעשי"ת, היא לבנות את בחי' רחל (שהיא

בחי' אור מגולה כנ"ל), עם כל זאת תשוקת הצדיקים היא לייחד ייחודים בבחי' עצם, בחינת דוד, היינו שתשוקתם היא לדבקות בעצם הבורא, למעלה מכל אור תענוג והרגשה, ועל כן מבואר בכתבי האריז"ל דלאה לא צריכה להגבורות, אלא די לה רק בהארה של הגבורות בלבד (עיי' שער הפס' וירא), והיינו דצריכה רק לבחי' הרשימו דאור החיות דבחי' העצם, דהמוחין אינם יוצאים מלאה, דהמוחין של לאה הם בבחי' הייחודים דדוד מלך ישראל חי וקיים, והצדיקים שעולים דרך בחי' לאה, הם מתעמקים ודבקים בעצם אלוקותו ית' בבחינת (תהלים ק"ל): ממעמקים קראתיך ה', עד שזוכים לבוא ולעלות לבחי' תענוג עצם בתכלית.

ה) והוא עיקר סליחת עוונות, דעוון הוא בחי' מכסה והסתרה הגורם לסילוק המוחין, ועל כן בני ישראל מבקשים מחילה וכפרה, דעיקר מחילת עוונות בימים הנוראים היא, שנוכל לעלות בכל רגע לדבוק בייחודים הק' בין בבחי' רחל בסוד אור מגולה, ובין בבחי' לאה – שאורה מכוסה. והנה ע"י בחי' לאה מעוררים סוד דוד מלך ישראל חי וקיים בחי' ועבד הלוי הוא כנ"ל, שהוא תענוג של עצם, בבחי' אריך ועתיק, ומי שזכה לכנוס לבחי' רחל ומרגיש בהדיא את גילוי אורו ית', ועם כל זאת הוא צריך לכנוס לכך בבחי' פנימיות ועמקי הלב, שירצה שכל תענוגו יהיה להתענג על

עצמות ה', ועי"כ הוא מקשר שתי הבחינות, רחל ולאה, והו עיקר יסוד התשובה בר"ה, דלא די להמשיך בחי' אורות ותענוגים אלא העיקר הוא לגלות עמקי ופנימיות לבבו, בבחי' ממעמקים קראתיך ה', אשר בכח זה מעורר התענוג של עצם ובא למקום שמקשר ומחבר רחל עם לאה כנ"ל.

וזו ביאור הכתוב: והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוך נותן לך נחלה לרשתה וישבתה בה. דהנה איתא בזוהר הק' (שמות יד): שהשיבה היא בבחי' עתיק, בחי' עתיק יומין יתיב על כורסיא. וזה, והיה כי תבוא אל הארץ, היינו כשמגיעים הימים הנוראים ויהודי רוצה לתקן הארץ העליונה היינו השכינה הק', לייחד קוב"ה ושכינתיה, אזי לפעמים תוך עבודתו הוא מרגיש אורות מגולים ואז עבודתו לכנוס לכך עמוק עמוק בפנימיות הלב עד שהתענוג יהיה על עצמות ה' בלבד, ובשעה שמרגיש הסתרה, יתקשר בעצם האור, בחי' לאה, היינו אורות מכוסים, ובכן יבוא לעלות ולהתענג על ה', ועי"כ: וירשתה וישבתה בה, היינו דע"י זה יזכה להאור דבחי' עתיק יומין יתיב על כורסיא כנ"ל, שהוא האור של תענוג עצם.

וזוהו שפרש רש"י: אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה, היינו שהש"י אומר שיהודי צריך לכנוס לבחי' השדה, היינו התפילה, דהתפילה היא בחינת גן נאה, והוא כמשייל בעולמות העליונים שנקראים שדה,

ורואה תאנה שבכרה, כי בכור הוא בסוד לאה שהיא הבכורה, היינו שכאשר רואה הסתרה והעלמה בעבודתו צריך להביא ולעלות את בחי' הא' משישים, שהוא בחי' ז"א המרמז לשישים, דהוא כלול מו' קצות כנ"ל, והוא בחי' לאה, והוא מתעלה לבחי' האל"ף שהוא בחינת כתר, בסוד הקמן יהיה לאלף, היינו שצריך לקשר את בחי' לאה להכתר, וזה הצעיר יהיה לגוי עצום, והצעיר הוא בחינת רחל (בחי' אורות מגולים) שגם אותה אפשר להעלות לבחינת גוי עצום היינו תענוג עצם, ואז כשיהודי מתפלל תפילה כזאת בבחי' תענוגים בעצמות הבורא, אזי מעורר הבחי' דאני הוי"ה בעיתה אחישנה, דזה בעצמו הוא בחי' האור של הגאולה.

[ו] ואם היינו מתפללים בימים הקדושים עם כל אלו הייחודים, היינו זוכים כבר לגאולה השלמה, כי התפילות מקבלות את אורו של משיח, והכל תלוי בנו ובעבודתנו, ובפרט בחודש אלול כאשר מעוררים הי"ג מידות של רחמים, יש בהם כח עצום להביא את הגאולה, ואסור ליהודי להסית דעתו ולומר שהתפילה שמתפלל היא אינה כראוי, והוא מחכה לתפילה אחרת שיוכל להתפלל כדבעי, ואפי' אם התפילה היא כראוי, אך הוא טוען שאין זה רק מצד האור שמרגיש, ולא שבאמת הוא דבוק ביוצרו, צריך לדעת ששניהם הם טעות גדול, דצריך ליידע שבכל תיבה ישנו האור של בחי' הגאולה, והש"י מצפה ומחכה לייחודים שלנו. ובשעה

שמרגישים אור בתפילה צריך לכנוס ביותר לעמקי הלב, להתענג על עצמיות אלוקותו ית', ובשעה שה' מכסה האור, אזי הוא הזמן לבחי' הייחודים של לאה שהם הייחודים של בחי' דוד, וצריך ליקח האור של דוד ולהתחבר בעצמות הבורא, אך שלא יסתפק בזה האור דבחי' העצם, דאע"פ שהוא למעלה בשורשו נמצא מעל כל בחי' האורות וההרגשים, מ"מ צריך האדם, לעלות עוד בסוד הביכורים היינו א' משישים בחי' לאה לבחי' האל"ף בחי' הכתר, בסוד משיח בן דוד כנ"ל, ואפי' שלא מרגיש התענוג, יבקש מהש"י על כך שרוצה להתענג על עצם אלוקותו ית', ועי"כ זוכה לקיים הכתוב והקמן יהיה לאלף לעורר – אני הויה בעיתה אחישנה. וכל סליחה שאומרים הוא הקדמה לי"ג מידות של רחמים, ואין אנו יודעים את הכח העצום של יג' מידות של רחמים שה' גילה למשה רבינו, דעל ידם אפשר לפעול הכל, ובפרט בימים הקדושים, שאנו זקוקים לרחמים רבים בבחי' אני הויה בעיתה אחישנה, ולפיכך אסור להסית דעת בכל מילה שאומרים ואפי' שקשה לו לומר הסליחות, צריך לידע שנעשה ע"י זה ייחוד גדול, ודייקא ע"י זה נעשה עיקר הסליחה היינו דיכול להעלות דבקות העצם לבחי' האור, וכן בשעה שמרגיש אור צריך לקשר זאת לבחי' עצם (בסוד כללות לאה ברחל כנ"ל).

[ז] והנה העבודה של לאה היא בחי' העבודה של הצדיקים בר"ה, ומי שזוכה לעורר את הייחוד של לאה

בשעה שמרגיש הסתרה, והוא מקשר ומדבק ומשמה עצמו בהש"י בבחינת ישמח ישראל בעושיו, מיד הוא זוכה להיחתם בספרן של צדיקים גמורים לאתרו, וכאז"א בכוחו להגיע לכך, אך צריך לזה אמונה עצומה כמו שמצינו אצל דוד המלך ע"ה, שהתחזק באמונה פשוטה בכל מה שעבר עליו, ותמיד בכל מה שעובר על יהודי צריך להרגיש שהכל ע"י הנהגה והשגחה מאיתו ית', והכל לטובה יותר גדולה, וכאשר יהודי רוצה לשוב בתשובה, הוא צריך ליידע שבהג' תפילות שמתפללים בכל יום, ישנו האור של כל הכ"ד שעות, ואם היה מתפלל כדבעי אזי לא היה חוטא כל היום כולו, וכן צריך לתת את דעתו לכוון בקריאת שמע שעל המיטה ותיקון חצות, וכל מה שלא מכוונים בתפילה הוא מחמת שעייפים ומרגישים מניעות מחמת העוונות, ולכן לא מתפללים כראוי מעמקי הלב ועי"כ יש כח ליצר הרע להחטיאו.

והנה ימים הנוראים הם זמן קבלה על העתיד, ומי האיש אשר יכול

לקבל על עצמו קבלה על לעתיד בפועל. אך העצה לכך היא עצת ה', שהוא ית' כבר הכין לנו העצה בתפילה, שיכול לעורר האור של הגאולה הפרטית והכללית, ואם היינו זוכים לייחד את הש"י מתחילת התפילה ועד סופה, אזי בהכרח היינו זוכים ללכת בדרך הישר והטוב וללמוד תורה לשמה וכו', אלא שהנה אנו ח"ו מזלזלים כאן במילה הזאת וכאן במזמור הזה, ולכך צריך להתקשר להסוד של הקטן יהיה לאלף הנ"ל, והוא בסוד הביכורים, שצריך להיכנס לגן של התפילות וצריך ללקט האילנות, ואם רואה בתאנה שביכרה, בחי בכור, בבחי' בני השנואה, בחי' לאה, היינו שלא מרגיש שום אור בתפילתו, בכ"ז לוקח כל מילה ומתדבק בה' יתברך ומתעמק יותר ויותר, עד שיזכה לבסוף להתענג על ה' באמת, בבחי' האור דעתיק. והש"י יעזרנו שנזכה להרגיש האור אשר יגלה לנו היאך להידבק בעצמות אלקותו ית', ונזכה לכתובה וחתומה טובה בספרן של צדיקים גמורים, ולביאת משיח צדקינו בב"א.

